at her forelaa en Sag, der i høi Grad havde Krav paa at blive behandlet efter sit indvortes Værd og ikke efter tilfældige politiske Hensyn eller Stemninger mod den tilstedeværende Regjering. Man har ikke i Sverig haft nogen Forestilling om, at den danske Rigsdag, efter tidligere at have givet sit Samtykke til Konventionen og efter at have ført Myntloven saa langt, som det er, skulde ville afslaa det Tilbud, som kom fra Sverigs Side; man er bleven meget bekymret ved at høre, at det kunde være et tvivlsomt Spørgsmaal, om det danske Folkething vilde gaa ind paa det eller ikke. At det norske Storthings Beslutning har fremkaldt ikke blot en beklagende, men ogsaa en meget irriteret Stemning hos den svenske Rigsdag, har lagt sig for Dagen paa forskjellig Maade i den offentlige Debat, som har været før de allersidste Dage. Hvorvidt denne Stemning vil bevare sig i Længden, er vistnok et Spørgsmaal, som er vanskeligt at besvare; men hvis en lignende Beslutning skulde blive fattet i Danmark som den, der er fattet i Storthinget, vil man — det kan jeg med afgjort Bestemthed forsikre — i Sverig føle sig i høi Grad saaret og krænket over, at se det anden Gang gjorte Tilbud blive afslaaet. Dette vilde nu ganske vist i og for sig ikke kunne være nogen afgjørende Grund for den danske Rigsdag til at stemme saa eller saa, medmindre den Beslutning, som der er Tale om, i Forveien er godkjendt som en for Danmark gavnlig og nyttig Beslutning; men dette Tilfælde foreligger her, og det vilde altsaa her, dersom man skjød Overenskomsten med Sverig til Side, stille sig, som om den danske Repræsentation nu ogsaa paa sin Side trak sig tilbage fra den Foranstaltning, i hvilken den tidligere havde erkjendt ikke blot noget for Norden Nyttigt, men ogsaa for Danmark Gavnligt. Om de Bemærkninger, som Mindretallet har gjort i sin Indstilling, maa jeg tilstaa, at een forbausede mig i høi Grad, og det er den, at en Myntkonvention med Sverig „væsentlig vilde blive til Fordel alene for den østlige Del af Danmark". Jeg veed nu ikke ret, hvor Mindretallet drager Grændsen imellem vort Lands østlige og vestlige Del (Th. Nielsen: Ved Storebælt!), altsaa kun for Sjælland alene (Tauber: Nei, ikke engang hele Sjælland!) Altsaa ikke engang saa langt? Der synes i al Fald at være delte Meninger hos Mindretallet. Jeg har den Tro, at en Overenskomst med Nabolandet om Myntforhold maa nødvendigvis være til Gavn ikke blot for en enkelt Del af Landet, men for det Hele, og jeg føler mig overtydet om, at ligesaa vist som den store skandinaviske Myntkonvention vilde have medført Gavn for hele Danmark, vil ogsaa en Overenskomst med Sverig være til Gavn for hele Landet; men vist er det, at der heller ikke findes noget kommercielt Forhold i Norge, som kunde siges at spille en større Rolle for den vestlige Del af Danmark end for den østlige. Er det sandt, hvad Mindretallet udtaler, at en Konvention med Sverig kun kommer den østlige Del af Landet til Gode, maa en Konvention med Norge paa dette Omraade væsentlig ligeledes være gavnlig for den østlige Del alene. Forholdet maa være ganske lige; men jeg tvivler ikke om, at i dette Forhold vil en separat Overenskomst med Sverig have en mange Gange større Betydning, end nogensomhelst særlig Overenskomst med Norge kunde have. Den ærede Taler, som havde Ordet, da jeg traadte ind i Salen, yttrede, at hvis Folkethinget og Rigsdagen gik ind paa den Forandring, som var kommen i Myntloven og gav sit Samtykke til en særlig Konvention, vilde man derved „paa en betænkelig Maade isolere Norge" — det var det ærede Medlem for Møen (Bossen), som sagde dette. Nu maa man dog virkelig tilstaa, at naar det norske Storthing igjennem en Beslutning efter moden Forhandling har erklæret, at det vil isolere sig, saa er det en ganske paafaldende Grund at høre, at man ved at fatte en eller anden Beslutning her vil „isolere Norge", hvilket jo netop er, hvad de for Tiden ønske. Hvad der derimod er en ganske anden Sag, er, at man ved nu at negte sit Samtykke til en Konvention med Sverig alene, vil paa en meget betænkelig Maade isolere Sverig; thi naar vi to Lande nu bryde det Fællesskab, som her er Tale om, bliver der kun Stumper tilovers af det, som kunde være et samlet Hele. Den ærede Minister har oplæst Brudstykker af den Betænkning, som er afgiven af det forenede „Banko- och Lagutskott", der ikke blot, som det er blevet sagt, repræsenterer begge den svenske Rigsdags Kamre, men tillige forskjellige politiske Afskygninger indenfor disse Kamre. Denne Betænkning er enstemmig afgiven og udtaler saa tydelig, som Ord kunne sige det, at, dersom Danmark nu skulde prage den Haand, som bliver det rakt, vil Følgen blive, at ogsaa Sverig vil gaa sin egen Vei i Møntsagen; hvad denne end maatte blive. Men dette vil ikke blive den eneste Følge; en anden og større Følge er den, at naar dette første Forsøg paa en praktisk Tilnærmelse mellem de nordiske Lande mødes, ikke blot i et af dem, men ogsaa i det andet, som i Forveien har erklæret, at det ingen Betænkelighed har for Landet selv, — naar dette første Forslag